

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 105.201 van 27 maart 2002
in de zaak A. 118.268/VII-26.081**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. ROBERT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Colombiaanse nationaliteit, op 18 maart 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 maart 2002, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 19 maart 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij en gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij, die in het bezit was van een paspoort met een visum voor Duitsland, diende op 21 december 2001 in België een asielaanvraag in. Zij houdt voor dat zij zulks deed omdat haar twee zussen in België verbleven.

Op 6 februari 2002 werd haar een "doorlaatbewijs" ter kennis gebracht (bijlage 10 ter) waarin werd verwezen naar de artikelen 11 en 13 van de Overeenkomst van Dublin van 15 juni 1990 betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in één van de lidstaten van de Europese gemeenschappen wordt ingediend. De verzoekende partij diende zich in Duitsland aan te melden op 12 februari 2002.

Tegen die beslissing, en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werd door de verzoekende partij een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. Bij arrest nr. 103.762 van 20 februari werd de schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen.

Op 13 maart 2002 werd aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, betekend.

Deze beslissing is letterlijk als volgt gemotiveerd:

"(...)

Overeenkomstig artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in toepassing van artikel 5.2. van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990 is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag.

De heer XXX is in het bezit van een visum dat werd afgeleverd door de Duitse autoriteiten. De Duitse overheid heeft op 30 januari 2002 ingestemd met de overnameaanvraag.

De betrokkene heeft de Belgische staat nooit uitdrukkelijk verzocht om gebruik te maken van haar discretionaire bevoegdheid om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen. Ingevolge het arrest van de Raad van State nr. 102.946 van 25 januari

2002 dient de Belgische staat niet ambtshalve, zonder dat haar ter zake concrete gegevens worden vertrekt of zonder dat deze zonder meer voor de hand liggend zijn of uit de aanvraag tot asiel en de overgelegde stukken blijken onderzoeken of, indien de vreemdeling instemt, er redenen zijn om te beslissen het verzoek tot asiel te behandelen.

Nochtans werd aan betrokken vreemdeling, tijdens interview bij het departement op 21 december 2001, de mogelijkheid gegeven om te verduidelijken "waarom" zijn asielerzoek door de Belgische autoriteiten zou moeten onderzocht worden (vraag 39: "waarom hebt u België gekozen?"). Uit het summiere antwoord van betrokkene ("zussen verblijven in België") blijkt niet uitdrukkelijk dat hij op een gemotiveerde wijze een verzoek richt aan de Belgische Staat teneinde zijn asielerzoek in België behandeld te zien in afwijking van de in de wet bepaalde regel.

Indien zijn verwijzing naar het verblijf van verwanten daarentegen als een impliciet verzoek om zijn asielaanvraag in België behandeld te zien zou moeten beschouwd worden, dan wenst de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken niet in te gaan op dit verzoek om de volgende redenen:

Primo is de verblijfssituatie van de verwanten van de heer XXX (2 zussen: R. G. A. M. en R. G. L. A. precair.

Beide zussen verblijven in het Rijk in het kader van een asielaanvraag. Er bestaat geen zekerheid over het feit dat deze aanvraag zal ingewilligd worden. Indien dit niet het geval zou zijn dan dienen zij het grondgebied te verlaten en dan blijft de betrokkene hoe dan ook alleen achter in Europa.

Secundo verblijven de beide zussen respectievelijk reeds bijna 2 jaar en meer dan 3 jaar in België in het kader van een asielaanvraag. Betrokken vreemdeling, die intussen in Colombia verbleef, kan dan ook niet argumenteren een dusdanige band van afhankelijkheid te hebben ten aanzien van deze personen, laat staan een gezinscel te vormen, dat het absolute vereiste is dat hij tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag permanent bij deze personen dient te verblijven en een afwijking van de bevoegdheidsregels door de Belgische Staat een absolute vereiste is.
(...)"

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij, wat de derde voorwaarde betreft, onder meer doet gelden dat:

“Een verwijdering naar Duitsland zou verzoeker verhinderen zijn familiale banden in België te kunnen onderhouden. Hij zou immers niet meer met zijn familie kunnen samenwonen, wat op zich een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou meebrengen. Gezien de vluchttoestand van verzoeker is zijn familiale steun immers een heel belangrijke nood geworden. In geen ander Europees land heeft verzoeker nauwe familie. Bovendien is verzoeker nog heel jong en is hij sterk beangstigd door de bedreigingen die de paramilitairen ten aanzien van hem en van zijn vader uitten. Dit maakt de steun van zijn oudere zussen des te belangrijker en heeft als gevolg dat de uitvoering van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou berokkenen.”;

dat zij daaraan toevoegt dat de banden met haar zuster, sinds het recente huwelijk van deze laatste, des te nauwer zijn geworden en dat het voor haar moeilijker zal zijn om in Duitsland als vluchteling erkend te worden, omdat het voor de Duitse overheden minder gemakkelijk zal zijn dan voor de Belgische om ook rekening te houden met het asielrelaas van de twee in België verblijvende zussen;

Overwegende dat de verzoekende partij het aldus door haar omschreven nadeel enkel aan zichzelf te wijten heeft; dat de verzoekende partij thans beweert zeer nauwe familiebanden te hebben met haar twee in België verblijvende zussen; dat zij dus uiteraard wist dat dezen sedert meerdere jaren in België verbleven; dat de verzoekende partij nochtans naar Europa is gereisd met een visum voor Duitsland; dat zij daaromtrent geen uitleg geeft;

2.2.2. Overwegende dat het gezag van de overwegingen van het arrest nr. 103.762 van 20 februari 2002 met betrekking tot het toen vastgestelde moeilijk te herstellen ernstig nadeel ter sprake komt in het eerste middel om aan te tonen dat er wel nauwe familiebanden bestaan tussen de verzoekende partij en haar in België verblijvende zussen; dat echter wanneer, na een prima facie onderzoek, een feitelijke uiteenzetting in verband met het nadeel overtuigend wordt geacht, zoals dit het geval was in het eerdere arrest, daaruit bezwaarlijk juridische gevolgen kunnen worden afgeleid met betrekking tot het bewezen zijn van die feiten; dat de beide situaties niet helemaal identiek zijn; dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing de redenen heeft opgegeven waarom zij van oordeel is dat er geen nauwe familiebanden zijn tussen de verzoekende partij en haar twee in België verblijvende zussen; dat deze motieven, in het licht van wat hierboven werd gezegd, niet kennelijk onredelijk zijn; dat die motivering te dezen ook moet worden betrokken bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij tenslotte beweert dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel het gevolg is van de ernst van de middelen;

Overwegende dat de wetgever in artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State duidelijk drie onderscheiden voorwaarden heeft gesteld opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen; dat de verzoekende partij én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid moet aantonen; dat het nadeel dus in beginsel niet uit de ernst van één of meer middelen kan worden afgeleid, zeker niet wanneer de verzoekende partij op dit vlak geen concrete elementen aangeeft;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat

deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart tweeduizend en twee, door

de HH.

E. BREWAEYS,

L. JOLIE,

De griffier,

L. JOLIE.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

E. BREWAEYS.